

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Tyszel

w sprawie z odwołania N. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
z udziałem zainteresowanej "E." Spółki Akcyjnej w S.
o prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu śmiertelnego wypadku w
podróży służbowej A. J.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 lipca 2006 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 10 października 2005 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Prawomocnym wyrokiem z dnia 10 października 2005 r., Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. uwzględniając apelację organu rentowego, zmienił wyrok Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 8 czerwca 2005 r., i oddalił odwołanie Nadziejdy Jagiełło od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 18 stycznia 2005 r., odmawiającej jej wypłaty jednorazowego odszkodowania z tytułu śmierci jej męża A. J. Na podstawie materiału dowodowego Sąd ten uznał, że skoro mąż odwołującej razem z kolegami w miejscu zakwaterowania spożywał alkohol, to mimo przebywania „na terenie zakładu pracy” zerwał związek z pracą. W

konsekwencji, jego upadku ze schodów jaki nastąpił w dniu 17 października 2004 r., około godziny 24-tej, w następstwie którego zmarł, nie można uznać za wypadek przy pracy.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego radca prawny reprezentujący ubezpieczoną, domagał się jego uchylenia i „orzeczenia o odszkodowaniu z tytułu śmiertelnego wypadku A. J.” zarzucając błędną wykładnię art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.). Uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miała być błędna wykładnia „w/w art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej 30.10.2002 r.”.

Sąd Najwyższy dokonując, stosownie do art. 398⁶ § 3 k.p.c., wstępnej oceny skargi kasacyjnej, wziął pod uwagę co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości, czy w części, 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, 3) wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz 4) wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i zmiany. Wymagania te są bardzo zbliżone do tych, jakie w poprzednim stanie prawnym były przewidziane dla kasacji, zgodnie z ówczesnie obowiązującym art. 393³ § 1 k.p.c., zatem w dalszym ciągu aktualność zachowało bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego, odnoszące się do wymagań formalnoprawnych mających charakter nieusuwalnych, a wyróżniających skargę kasacyjną (poprzednio kasację) spośród innych środków zaskarżania orzeczeń sądowych. Truizmem jest przypominanie, że wymagania z art. 398⁴ § 1 k.p.c. muszą być spełnione łącznie, a brak któregośkolwiek z nich dyskwalifikuje wniesione pismo jako skargę kasacyjną.

W skierowanym do Sądu Najwyższego piśmie procesowym, nazwanym skargą kasacyjną, jego autor nie przedstawił żadnego uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania. W sformułowaniu: „Stawiając powyższy zarzut wnoszę o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniając wniosek błędną wykładnią w/w art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej z dnia 30.10.2002 r.” nie można odnaleźć żadnej argumentacji, która by umożliwiła Sądowi Najwyższemu, w ramach

przedsądu, podjęcie decyzji o zakwalifikowaniu skargi do merytorycznego rozpoznania. Przytoczona wypowiedź, powtarzająca przytoczoną podstawę kasacyjną, stwarza jedynie pozór zadośćuczynienia warunkowi przewidzianemu w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Pełnomocnik skarżącej, będący radcą prawnym, w sposób sprzeczny z zasadami profesjonalizmu ograniczył się do powtórzenia ustawowego zwrotu dotyczącego podstawy kasacyjnej wskazanej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., zamiast sformułować dostrzeżony przez siebie problem i przedstawić jego rzeczową, pogłębioną analizę jurydyczną. Utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego prezentuje jednolite stanowisko jego obydwu Izb orzekających na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, iż wymaganie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno nawiązywać do art. 398⁹ § 1 k.p.c. (poprzednio art. 393 k.p.c.), określającego przesłanki jej przyjęcia. Tymi warunkami są: 1) wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Autor wniesionej „skargi kasacyjnej” w ogóle nie nawiązał do żadnej z tych przesłanek.

Sąd Najwyższy po raz kolejny przypomina, że przytoczenie podstaw kasacyjnych (i ich uzasadnienie) jest wymaganiem odrębnym od konieczności przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 r. nr 4, poz. 75). Wnoszący ocenianą skargę pełnomocnik, w sposób niedopuszczalny, niezgodny z zasadami procedury cywilnej, Sądowi Najwyższemu pozostawił poszukiwanie argumentacji, która by miała skłonić ten Sąd do merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej, podczas gdy intencją ustawodawcy wprowadzającego przymus adwokacko-radcowski w postępowaniu przed Sądem Najwyższym (art. 87¹ § 1 k.p.c.), było zarówno zapewnienie stronom pełnego profesjonalizmu przy sporządzaniu ściśle prawnego środka odwoławczego, jakim jest skarga kasacyjna, jak też ochrona Sądu Najwyższego przed lawiną nieporadnych pism procesowych nie zawierających stosownych wywodów prawnych, lecz wyrażających jedynie niezadowolenie strony z zaskarżanego rozstrzygnięcia. Wprawdzie ta wadliwość skargi jest wystarczającą wadą

powodującą jej niedopuszczalność, jednakże Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że również przytoczona w niej podstawa kasacyjna jest pozbawiona uzasadnienia. Podnosząc zarzut błędnej wykładni powołanego przepisu prawa materialnego autor pisma nie przedstawił żadnego wyводу prawnego przedstawiającego jakąkolwiek wykładnię, mimo, że Sąd Najwyższy od początku orzekania kasacyjnego, a więc od ponad dziewięciu już lat, konsekwentnie wyjaśnia, że ograniczenie uzasadnienia przytoczonej podstawy kasacyjnej do powtórzenia ustawowego zwrotu „naruszenie prawa materialnego przez jego błędną wykładnię”, bez wyvodu prawnego przedstawiającego metody wykładni prowadzące do wniosków odmiennych od przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, nie czyni zadość ustawowemu nakazowi uzasadnienia przytoczonych podstaw.

Skoro poddawana ocenie „skarga” jest dotknięta nieusuwalną wadą, jaką jest brak uzasadnień, zarówno wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, jak i powołanej podstawy kasacyjnej, jest niedopuszczalna stosownie do art. 398⁶ § 2 k.p.c., bowiem jest ona tylko pozorem tego ściśle prawnego środka odwoławczego.

Mając powyższe na uwadze na podstawie powołanych przepisów oraz art. 398⁶ § 3 i 4 i art. 398¹⁰ k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.